

nesiliovė šaukė: „Ant kryžiaus, ant kryžiaus jį!“ Tada jis trečią kartą klausė: „O ką gi pikta jis yra padaręs? Aš jame neradau nieko, už ką vertėtų mirtimi bausti. Taigi nuplakdinsiu jį ir paleisiu“. Tačiau jie, garsiai šaukdami, vis nesiliovė reikalauti, kad jis būtų prikaltas prie kryžiaus, ir jų šauksmai ėjo vis smarkyn. Galiausiai Pilotas nusprendė patenkinti jų reikalavimą. Jis paleido jiems įkalintą už maištą ir žmogžudystę, kaip jie prašė, o Jėzų atidavė jų valiai.

Vesdami Jėzų, jie sulaukė Kirėnės gyventoją Simoną, grįžtantį iš laukų, ir uždėjo jam ant pečių kryžių, kad neštų jį paskui Jėzų. Jį lydėjo didelis būrys liaudies ir daug moterų, kurios verkė jo ir aimanavo. Atsigręžęs į jas, Jėzus prabilo: „Jeruzalės dukros! Verkite ne manęs, bet verčiau savęs ir savo vaikų! Ateis dienos, kai sakys: ‘Laimingos nevaisingosios! Laimingos negimdžiusios ir nežindžiusios!’ Tada sakys kalnams: ‘Griūkite ant mūsų!’ ir kalvoms: ‘Pridenkite mus!’ Jeigu šitaip daro žaliai medžiui, tai kas gi laukia sausuolio?“

Kartu su Jėzumi buvo vedami žudyti du piktadariai. Atėję į vietą, kuri vadinasi „Kaukolė“, jie prikėlė ant kryžiaus Jėzų ir du piktadarius – vieną jam iš dešinės, antrą iš kairės. Jėzus meldėsi: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą“. Kareiviai pasidalijo Jėzaus drabužius, mesdami burtą.

Žmonės stovėjo ir žiūrėjo. Seniūnai tyčiodamiesi kalbėjo: „Kitus išgelbėdavo – tegul pats išsigelbi, jei jis – Dievo išrinktasis Mesijas!“ Iš jo juokėsi ir kareiviai, prieidami, paduodami jam acto ir sakydami: „Jei tu žydų karalius – gelbėkis pats!“ Viršum jo buvo užrašas: „Šitas yra žydų karalius“.

Vienas iš nukryžiuotųjų nusikaltėlių ėmė įžeidinėti Jėzų: „Argi tu ne Mesijas? Išgelbėk save ir mus!“ Antrasis sudraudė jį: „Ir Dievo tu nebijai, kentėdamas tą pačią bausmę! Juk mudu teisingai gavome, ką esame užsitarnavę, o šitas nieko blogo nėra padaręs“. Ir jis tarė: „Jėzau, prisimink mane, kai ateisi į savo karalystę!“ Jėzus jam atsakė: „Aš tau pažadu: dar šiandien su manimi būsi rojuje“.

Buvo apie šeštą valandą, kai visoje šalyje sutemo, ir buvo tamsu iki devintos valandos, saulės šviesai užgesus. Šventyklos uždanga perplyšo pusiau. O Jėzus galingu balsu sušuko: „Tėve, į tavo rankas atiduodu savo dvasią“. Ir su tais žodžiais numirė.

Čia atsiklaupama ir padaroma pertraukėlė.

Šimtininkas, matydamas, kas buvo įvykę, pradėjo garbinti Dievą ir tarė: „Iš tiesų šitas žmogus buvo teisingas!“ Ir visa minia, susirinkusi pažiūrėti reginio ir pamačiusi, kas įvyko, skirstėsi, mušdamasi į krūtinę. Atstu stovėjo visi Jėzaus pažįstami ir moterys, jį atlydėjusios iš Galilėjos. Jos viską matė.

Ir štai atėjo vienas vyras, vardu Juozapas, teismo tarybos narys, geras ir teisingas žmogus, kuris nebuvo pritaręs kitų teismo narių sprendimui ir poelgiui. Jis buvo kilęs iš žydų miesto Arimatėjos ir gyveno, laukdamas Dievo karalystės. Taigi Juozapas nuėjo pas Pilotą ir paprašė Jėzaus kūno. Paskui nuėmė kūną nuo kryžiaus, įvyniojo į drobulę ir paguldė uoloje iškaltame kapo rūsyje, kuriame dar niekas nebuvo laidotas. Visa tai dėjosi Prisirengimo dieną, jau beprasidedant šeštadieniui. Lydinčios moterys, kurios buvo atėjusios su Jėzumi iš Galilėjos, apžiūrėjo kapą ir matė, kaip buvo paguldytas jo kūnas kape. Sugrįžusios nuo kapo, jos paruošė kvepalų, o šeštadienį ilsėjosi, kaip reikalavo Įstatymas.

Tikėjimas

VERBŲ SEKMADIENIS, 2019-04-14

Pirmasis skaitinys iš pranašo Izaijo knygos Iz 50, 4-7

Štai ką sako Dievo tarnas: „Viešpats Dievas man davė iškalbų liežuvi, kad aš sugebėčiau meilingu žodžiu stiprinti nuvargusius. Kas rytą jis žadina mano ausis, kad lyg mokinyš jo klausyčiau. Viešpats Dievas atvėrė man ausį. Aš nesigyniau, atgal nesitraukiau. Daviau savo nugarą mušantiems, atkišau savo žandeną raunantiems. Nenugrėžiau veido nuo tų, kurie mane plūdo ir spaudė. Tačiau man padės Viešpats Dievas, todėl aš nebūsiu sugėdintas. Todėl nutaisau savo veidą kaip titnagas kietą; aš žinau, jog nebūsiu sugėdintas“.

Atliepiamoji psalmė 21, 8–9. 17–20. 23–24

P. O Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?

Kas mane mato, pašiepia,
vaiposi, kraipydami galvas:
„Viešpačiu pasitikėjo, tegu jis jį gelbi,
tegu išvaduoja, jeigu jį myli!“ – P

Apspites mane žvėrių pulkas,
nedorėlių aibė aplink mane zuja.
Jie pervėrė mano rankas, mano kojas.
Galiu suskaičiuoti visus savo kaulus. – P

Jie drabužius mano dalijas,
meta dėl mano apdaro burtą.
Bet, Viešpatie, tu nuo manęs nesišalink.
Tu, mano pagalba, skubėk man padėti. – P

Tavąjį vardą garsinsiu broliams,
maldingų žmonių būryje tave girsiu.
Kurie Viešpaties bijot, teikit jam šlovę!
Garbinkit jį, visa Jokūbo ainija,
bijokite jo, visi Izraelio žmonės! –P

Antrasis skaitinys apaštalo Pauliaus laiško Filipiečiams Fil 2, 6–11

Kristus Jėzus, turėdamas Dievo prigimtį, godžiai nesilaikė savo lygybės su Dievu, bet apiplėšė pats save, priimdamas tarno išvaizdą ir tapdamas panašus į žmones. Jis ir išore tapo kaip visi žmonės; jis nusizėmino, tapdamas klusnus iki mirties, iki kryžiaus mirties. Todėl ir Dievas jį išaukštino ir padovanojo jam vardą, kilniausią iš visų vardų, kad Jėzaus vardui priklaupytų kiekvienas kelis danguje, žemėje ir po žeme ir kiekvienos lūpos Dievo Tėvo šlovei išpažintų: „Jėzus Kristus yra Viešpats!

Evangelija pagal Luką

Lk 11, 14-71

Atėjęs metui, Jėzus sėdo su apaštalais prie stalo. Ir tarė jiems: „Trokšte troškau valgyti su jumis šią Velykų vakarienę prieš kentėdamas. Sakau jums, nuo šiol aš daugiau jos nebevalgysiu, kolie ji išsipildys Dievo karalystėje“. Paėmęs taurę, jis sukalbėjo padėkos maldą ir tarė: „Imkite ir dalykitės. Sakau jums, nuo šiol aš nebegersiu vynuogių vaisiaus, kolie ateis Dievo karalystė“. Ir, paėmęs duonos, jis sukalbėjo padėkos maldą, laužė ją ir davė apaštalams, tardamas: „Tai yra mano kūnas, kuris už jus atiduodamas. Tai darykite mano atminimui“. Lygiai taip po vakarienės jis paėmė taurę, sakydamas: „Ši taurė yra Naujoji Sandora mano kraujyje, kuris už jus išliejamas“.

„Bet štai mano išdavėjo ranka yra kartu su manąja ant stalo. Žmogaus Sūnus, tiesa, eina, kaip jam nustatyta, bet vargas tam žmogui, per kurį jis bus išduotas!“ Tuomet apaštalai pradėjo teirautis vienas kito, kas gi iš jų galėtų šitai padaryti. Tarp apaštalo kilo ginčas, kuris iš jų galėtų būti laikomas didžiausiu. Bet Jėzus jiems pasakė: „Pagonių tautų karaliai engia jas ir jų valdovai liepia vadinti save geradariais. Jūs taip nedarykite. Kas vyriausias jūsų tarpe, tebūnie tarsi mažiausias, o viršininkas tebūnie lyg tarnas. Katras yra vyresnis – kuris sėdi už stalo ar kuris jam patarnauja? Argi ne tas, kuris sėdi?! O aš jūsų tarpe esu kaip tas, kuris patarnauja. Jūs ištvėrėte su manimi mano išbandymuose, todėl aš jums skiriu valdyti karalystę, kaip ir man yra ją skyręs Tėvas. Mano karalystėje jūs valgysite ir gersite už mano stalo ir sėdėsite sostuose, teisdami dvylika Izraelio giminių“.

„Simonai, Simonai! Štai šėtonas pareikalavo persijoti jus tarsi kviečius. Bet aš meldžiausi už tave, kad tavasis tikėjimas nesusvyruotų. O tu savo ruožtu stiprink brolius!“ Petras atsiliepė: „Viešpatie, aš pasiruošęs kartu su tavimi eiti ir į kalėjimą, ir į mirtį!“ Bet Jėzus atsakė: „Sakau tau, Petrai: dar gaidžiui šianakt nepragydy, tu tris kartus išsiginsi mane pažįstas“. Jis paklausė juos: „Ar jums ko trūko, kai aš jus buvau išsiuntęs be piniginių, be krepšio ir be kurpių?“ Jie atsakė: „Nieko netrūko“. Tada jis tęsė: „Dabar, kas turi piniginių, tepasiima ją, taip pat ir krepšį, o kas neturi kalavijo, teparduoda apsiaustą ir tenusiperka. Sakau jums, manyje privalo išsipildyti, kas parašyta: ‘Jis bus priskaitytas prie piktadarių’; tai, kas man nustatyta, jau eina į pabaigą“. Apaštalai tarė: „Viešpatie, štai čia pora kalavijų“. Jis atsakė: „Gana!“

Išėjęs iš ten, Jėzus savo įpročiu pasuko į Alyvų kalną. Įkandin nuėjo ir mokiniai. Atėjęs į vietą, jis įspėjo: „Melskitės, kad nepakliūtume į pagundą!“ Jis atsitolino nuo jų maždaug per akmens metimą ir atsiklaupęs ėmė melstis: „Tėve, jei nori, atimk šitą taurę nuo manęs, tačiau tebūna ne mano, bet tavo valia!“ Jam apsirėiškė iš dangaus angelas ir jį sustiprino. Mirtino sielvarto apimtas, jis dar karščiau meldėsi. Jo prakaitas pasidarė tarsi tiršto kraujo lašai, varvantys žemėn. Atsikėlęs po maldos, jis atėjo pas mokinius ir rado juos iš liūdesio užmigusius. Jis tarė jiems: „Kodėl miegate? Kelkitės ir melskitės, kad nepakliūtumėte į pagundą!“

Jam bekalbant, pasirodė būrys, o priekyje ėjo vienas Iš Dvylikos – Judas. Jis prisiartino prie Jėzaus jo pabučiuoti. Jėzus jam tarė: „Judai, pabučiavimu tu išduodi Žmogaus Sūnų!“ Jėzaus bičiuliai, matydami, kas bus, paklausė: „Viešpatie, gal smogti kalaviju?“ Vienas iš jų puolė vyriausiojo kunigo tarną ir nukirto jam dešinę ausį. Bet Jėzus sudraudė: „Liaukitės! Gana!“ Ir, palietęs tarno ausį, išgydė jį. Atėjusiems jo suimti aukštiesiems kunigams, sargybos viršininkams ir seniūnams jis pasakė: „Ar aš koks plėšikas, kad išėjote prieš mane su kalavijais ir vėzdais?! Kai būdavau kasdien su jumis šventykloje, jūs nepakėlėte prieš mane rankos. Taip! Dabar atėjo jūsų valanda, tamsybių siautėjimas“.

Suėmę Jėzų, jie nusivedė jį ir atgabeną į vyriausiojo kunigo rūmus. Petras sekė iš tolo. Kieno viduryje žmonės susikūrė ugnį ir susėdo ratu. Petras atsisėdo jų tarpe. Viena tarnaitė, pamačiusi jį sėdintį prieš šviesą, išžiūrėjo ir pasakė: „Ir šitas buvo kartu su juo“. Bet jis išsigynė: „Moterie, nepažįstu jo!“ Netrukus kažkas kitas, jį pamatęs, tarė: „Ir tu iš jų tarpo“. Petras atkirto: „Ką tu, žmogau! Tik jau ne aš!“ Maždaug po valandos dar kažin kas ėmė atkakliai tvirtinti: „Tikrai šitas buvo su juo! Juk jis galilėjietis!“ Petras atsakė: „Žmogau, aš nesuprantu, ką tu sakai“. Ir tuoj pat, dar jam tebekalbant, pragydo gaidys. Tuomet Viešpats atsigrėžė ir pažvelgė į Petrą. Petras atsiminė jam pasakytą Viešpaties žodį: „Dar gaidžiui nepragydy, tu tris kartus manęs išsiginsi“. Jis išėjo laukan ir gaudžiai pravirko. Jėzų saugantys vyrai tyčiojosi iš jo ir mušė. Uždengę jam akis, jie klausinėjo: „Pranašauk, kas tave užgavo!“ Ir visaip kitaip įžeidinėjo jį.

Rytui išaušus, susirinko tautos seniūnai, aukštieji kunigai ir Rašto aiškintojai. Jie liepė atvesti Jėzų į savo tribunolą ir pareikalavo: „Jei tu Mesijas, tai prisipažink mums!“ Jėzus atsiliepė: „Jeigu jums ir pasakysiu, vis tiek manim netikėsite, o jei paklausiu, man neatsakysite. Tačiau nuo šio meto Žmogaus Sūnus sėdės Dievo Galybės dešinėje“. Tada jie visi sujudo klausiti: „Tai tu esi Dievo Sūnus?“ O jis atsakė: „Taip yra, kaip sakote: Aš Esu!“ Tuomet jie tarė: „Kam dar mums liudytojai?! Mes girdėjome iš jo paties lūpų!“ Visas susirinkimas atsistojo ir nusivedė Jėzų pas Pilotą. Ten jie ėmė jį skūsti, sakydami: „Mes nustatėme, kad šitas kiršina mūsų tautą ir draudžia mokėti ciesoriui mokesčius. Jis tvirtina esąs Mesijas ir karalius“. Tada Pilotas paklausė: „Ar tu esi žydų karalius?“ Jėzus jam atsakė: „Taip yra, kaip sakai“. Pilotas tarė aukštiesiems kunigams ir miniai: „Aš nerandu šitame žmoguje jokios kaltės“.

Bet jie vis atkakliau tvirtino: „Jis savo mokslu kursto tautą visoje Judėjoje, pradėdamas nuo Galilėjos iki čia“. Tai išgirdęs, Pilotas paklausė, ar tas vyras galilėjietis. Sužinojęs, kad Jėzus iš Erodo valdų, nusiuntė jį pas Erodą, kuris irgi buvo tomis dienomis Jeruzalėje. Erodas, pamatęs Jėzų, labai apsidžiaugė. Mat jis jau pirmiau norėjo jį išvysti, nes buvo apie jį girdėjęs ir tikėjosi pamatysiąs jį darant kokį nors stebuklą. Jis ėmė jį visaip klausinėti, bet Jėzus jam neatsakinėjo. Tuo tarpu aukštieji kunigai ir Rašto aiškintojai apstoję be paliovos jį skundė. Tada Erodas su savo palyda Jėzų paniekino ir išjuokė. Paskui, aprenkę jį baltu drabužiu, pasiuntė atgal Pilotui. Tą dieną Erodas ir Pilotas tapo draugais, o seniau jie pykosi.

Pilotas, sušaukęs aukštuosius kunigus, seniūnus ir liaudį, pareiškė: „Jūs atvedėte man šį žmogų, kaltindami jį liaudies kurstymu. Bet aš, jį apklausęs jūsų akyse, neradau nė vienos jam primetamos kaltės; taip pat ir Erodas, nes sugrąžino jį atgal. Taigi jis nėra padaręs nieko, kas būtų verta mirties baudmės. Aš tad jį nuplakdinsiu ir paleisiu“. Tuomet jie visi ėmė šaukti: „Mirtis šitam! Paleisk mums Barabą!“ O Barabas buvo patekęs į kalėjimą už kažkokį maištą mieste ir žmogžudystę. Norėdamas paleisti Jėzų, Pilotas dar kartą kreipėsi į juos, bet jie